

[Oluf Pedersen.]

er i øvrigt forstærket ved Valutacentralen, som har givet Baggrund for en mægtig Prisforfalskning, de indirekte Skatter er forøget, og endelig har man nu yderligere forøget den offentlige Gæld. Resultatet er blevet større Gæld, mere Fattigdom.

Nu kræver jeg ikke af Regeringen, at den skal opfylde vort Program, men at den følger dette, saa langt som det stemmer med dens egne Løfter. Det hed jo i en højtidelig Proklamation ved Regeringens Dannelselse: Skatterne flyttes fra Arbejde og Forbrug til de samfundsskabte Værdier og til Indkomst og Formue, der er Frugten af andres Arbejde. Regeringen har lovet os Grundskyld, den har lovet os Frihandel, og den har lovet os Afvikling af den offentlige Gæld. Det er urimeligt, at den snyder os derfor.

En retfærdig Lovgivning er det sikreste, ja, det eneste Værn mod Kommunisme, Nazisme, Fascisme, og hvad al den Galskab hedder. Skal man dog ikke prøve paa fra Regeringens Side at skabe en Lovgivning, der sikrer Ret og Skel. Det kan ikke gøres ved kunstig Prisregulering og Statsindgreb. Jeg saa nok, at den højtærede Statsminister nu henviste mig til Priskontrollen. Jeg kan tage et Eksempel, nemlig Kaffen. Kaffen kostede i 1913 1 Kr. 10 Øre pr. kg. Den faldt til 80 Øre for Importørerne, den steg for Forbrugerne fra 2 Kr. 46 Øre til 4 Kr. 40 Øre, — altsaa et Fald for Importørerne samtidig med en mægtig Stigning for Forbrugerne. Skatten er en Del deraf, men Avancen er dog steget fra 91 Øre til 2 Kr. 29 Øre. Nu spørger jeg Statsministeren, om man, hvis denne Prisstigning for Kaffen bliver indanket for Priskontrollen, kan vente, at Priskontrollen vil gribe ind, eller om den vil slaa fast, at det er en naturlig Prisstigning, som her har fundet Sted. Man maa ikke glemme, at hidtil har Regeringen i Ly netop af Valutacentralen haft et Mittel til at gribe ind og hindre denne Prisstigning. Regeringen har hidtil ikke gjort det. Det maa man tage som Udtryk for, at Regeringen har accepteret, at det var naturligt, at der fandt en saadan Prisstigning Sted. Samtidig med Prisens Fald med 27 pCt. for Importøren, kunde man sætte Prisen op for Forbrugerne med 80 pCt. Man kan maaske mene, at det drejer sig kun om et lille Beløb, at det er Smaating, men jeg gør opmærksom paa, at alene for Kaffens Vedkommende drejer den forøgede Prisforfalskning sig om 50 Mill. Kr. aarlig for danske Forbrugere.

Den eneste Vej ud af saadanne Forhold

er, at man respekterer Ejendomsretten, at man erkender, at de fællesskabte Værdier naturligt skal tilflyde Fællesskabet, og at den enkelte skal have Ret til sit Arbejdsudbytte uden Prisforfalskning. Man kan ikke sikre denne Ejendomsret paa anden Maade end ved lige Ret for alles Frihed. Man kan sikre den ved at give Borgerne Selvstyre over deres egne Sager. Det er enkelt og ligetil over for de fantastiske Ideer om Socialisering og Regulering og den dermed forbundne Stilstand.

Vi ser da ogsaa, at der er et Land i Europa, der endnu ikke har faaet kapitaliseret alle sine Fremskridt, der hverken har „Ordninger“ eller Valutacentral og derfor har et lavt Prisniveau saaledes, at selv om man tager Hensyn til, at deres Kronekurs er højere end vor, saa ligger deres Prisniveau 33 pCt. under vort, til Trods for at de for de Varer, de eksporterer, opnaar ganske tilsvarende Priser som de danske Producenter, men de har en Omkostning derhjemme, der ligger 33 pCt. lavere. Det Land, jeg her nævner, er Estland. Dér er man fri baade for Arbejdsløshed og for Landbrugskrise; dér har man afskaffet Arbejdsløsheden som Erhverv og er samtidig blevet fri for den bundløse Fattigdom. Den estniske Stat er velhavende i Forhold til den danske.

Her har man jo faaet alting kapitaliseret, alting forgældet, saaledes at man har faaet den Krise, som er et naturligt Produkt af den økonomiske Politik. Følgen af den Politik, som er ført, før denne Regering kom til, og som er forstærket, siden vi fik den nuværende Regering, er blevet, at Dyrtiden i Dag banker paa hver Mands Dør. Den bør imødegaaes ved Ophævelse af de arbejdsfrie Indkomster, ved Fjernelse af Monopoler, Særrettigheder og Skatter. Vi lever i et rigt Land, men vi bør sikre alles Part heri ved at skabe et rigt Fællesskab. Retsstaten er et saadant rigt Fællesskab med frie Borgere, medens vi nu kun har et fattigt Fællesskab, der til Gengæld har kunnet blande sin Næse i alt.

Statsministerens Svar kan ikke være mig tilfredsstillende, og jeg mener heller ikke, det kan være tilfredsstillende for Folketinget eller for det danske Folk. Jeg foreslaar derfor, at vi vedtager følgende Paa-stand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget opfordrer Regeringen til Fremsettelse af Lovforslag, der sikrer retfærdige Samfundsforhold, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“